

4 a 4.
Lasten kirjasto

N:o 5

LEENA MUORI

ELI

HYVÄ HENGETÄR

SUOMENNOS

Lähetyskirjakaupan kustannuksella Helsingissä

LEENA MUORI

ELI

HYVÄ HENGETÄR

SUOMENNOS

HELSINGISSÄ,
LÄHETYSKIRJAKAUPAN KUSTANNUKSELLA

LEENA MUORI

HYVA KIRJEEN

I:NEN LUKU.

Eräässä Etelä-Ranskan kylässä, muutaman peninkulman päässä Nismestä asui eräs vanha leskivaimo, jota naapurit nimittivät Leena muoriksi. Hänen mökkinsä oli toisista erillään, erään kukkulan rinteellä — yksinäisellä paikalla, mikä hyvästi sopi siinä asuvalle yksinäiselle naiselle.

Ei kukaan ihminen näkynyt pitävän vanhuksesta väliä. Hänellä ei ollut sukulaisia eikä hän huolinut bankkia itselleen ystäviä.

Hän maksoi pienen vuotuisen maksun talonpojalle, jonka maalla hänen mökkinsä oli. Silloin tällöin hän kävi kaupungissa ostamassa sen vähäisen, minkä hän tarvitsi yksinkertaiseen talouteensa.

Hän oli tosin köyhä, mutta hän ei kuitenkaan kärsinyt puutetta. Hän oli vanhan kersantin leski ja hänellä oli pieni vuotuinen eläke.

Pienessä puutarhassaan hän viljeli kaalik-
sia, perunoita, herneitä ja muita kasviksia.
Siellä kasvoi myöskin muutamia omenapuita
ja marjapensaita. Sitä paitsi hänellä oli val-
koinen vuohi, musta kukko ja puoli tusinaa
kirjavia kanoja. Tämähän ei ollut suurikaan
rikkaus, mutta Leena muori, joka oli tottunut
järjestykseen ja säästäväisyyteen, tuli kuiten-
kin hyvästi toimeen, tarvitsematta pyytää toi-
silta apua.

Jos hänellä olikin toisia huolia, häneltä ei
kuitenkaan puuttunut välttämättömintä. Sitä
paitsi Jumala oli lahjoittanut hänelle hyvän
terveyden. Leena muori oli vahvarakentei-
nen ruumiiltaan ja vaikka hän olikin jo iäkäs,
taisi hän kuitenkin hoitaa pientä omaisuut-
taan, paimentaa vuohta, ruokkia kanoja ja
viljellä pientä puutarhaansa.

Mutta vanhuus tekee aina tehtävänsä,
vaikka ihminen olisi kuinkakin terve. Wuo-
sien paino alkaa rasittaa sitäkin, jonka ruu-
mis on nuoruuden vuosina ollut vahvin. Tästä
seurasi, että Leena muorin komea vartalo al-
koi käydä hieman kumaraksi. Hänen kuulonsa

ja näkönsä kävi huonommaksi ja usein kuuli hänen itsekseen mutisevan harvojen hampaitensa välistä: »Voi, vanha ystäväni, sitä ei auta kieltää — vanhuuden vaivat alkavat tuntua». Hänen omituisuksiinsa kuului ääneensä ajatteleminen ja itsekseen puhuminen. Tämä tapa, mikä itsessään oli viaton oli monen muun omituisuuden keralla hänen ulkomuodossaan ja käytöksessään antanut aiheita moneen kummalliseen juttuun ja arvosteluun. Muutamat kylän vanhukset sanoivat, että Leena muori oli tekemisissä pahojen henkien kanssa. Nuoriso unhotti sen kunnioituksen, minkä sen tuli vanhuksille antaa, osoitteli häntä sormillaan ja nimitteli häntä »vanhaksi noita-akaksi». Näitä arvosteluja vahvisti vielä sekin seikka, että vanha vaimo ei käynyt koskaan kirkossa eikä rukoushuoneessa ja kartteli aina toisten ihmisten seuraa.

Totta puhuaksemme — kuta ahkerammasti hän itsekseen yksinäisyydessä jutteli, sitä harvapuheisempi hän oli toisten joukossa. Hän tuli siten aina enemmän itseensä sulkeutuneeksi, araksi, tylyksi ja nurjaksi ja hän hal-

veksi kaikkea seurustelua ja juttelemista ystävien ja naapureitten kanssa, pitäen sitä vain turhana puheena ja ajan hukkaamisena.

Oliko se oikein tehty? Ei suinkaan. Tosin meidän tulee Raamatun opetuksen mukaan ostaa aikaamme ja oikein sitä käyttää sekä välttää kaikkea hyödytöntä ja turhaa puhetta; mutta toiselta puolen meidän tulee muistaa, että ei kukaan elä itseänsä varten, että tarvitsemme toinen toisemme apua ja että meidän tulee saman Isän lapsina rakastaa ja auttaa toisiamme.

Tätä Leena muori ei ymmärtänyt, hän ei koskaan tullut sitä ajatelleeksi ja siksi hän eli vain itseänsä varten, kuten tuhannet toiset, sekä pienet että suuret, elävät maailmassa.

Mutta meidän täytyy palata kertomukseemme.

Eräänä kylmänä talvi-aamuna Leena muori seisoi mökkinsä ovella itsekseen puhellen: »Voi, ystävä raukkani, huonot on olosi tänä päivänä — näkösi ei ole juuri parempi, kuin myyrän ja voimasi ei juuri vahvempi kuin

kärpäsen. Käsivartesi ovat kuin pumpulista tehdyt: tuskin jaksat nostaa tuota ruukkua ja kantaa sen lähteelle. Mutta kun alkaa olla seitsemänkymmenen ikäinen, ei voi tuntea itseänsä niin reippaaksi. Jos sinulla kuitenkin olisi joku, joka auttaisi sinua hieman? On melkein liiaksi kolkkoa olla ihan yksin maailmassa. Tapahtukoon kuitenkin Herran tahto. Hän ei ole tähän asti minua hyljännyt ja hän on minua loppuun asti auttava.» Näin Leena muori puheli ääneensä itsekseen. Hänen täytyy aikaisin mennä ulos noutamaan vettä päiväksi.

Ilma oli kostea ja kylmä. Vuorien huiput olivat kääriytyneet paksuun sumuun ja vasta satanut lumi peitti maan. Meidän täytyy myöntää, että kaikki tuo ei näyttänyt ilahuttavalta ja tuskin voimme kummastella sitä alakuloisuuden ja tyytymättömyyden tunnetta, mikä valtasi tuon reippaan, vanhan vaimon ja saattoi hänen puhkeamaan noihin valittaviin sanoihin, mökkinsä ovella.

Lopulta vanhus kävellä hoiperteli ruukuineen lähteelle ja palasi takaisin viluisena

ja uupuneena. Hän istui yksinäiseen tu-
paansa ja alkoi muistella menneitä päiviä. Hän
muisteli kahta lastansa, jotka hän jo nuorena
ollessaan oli saanut haudata ja sodassa kaatu-
nutta miestänsä. Hän tunsu kyynelten kos-
tuttavan silmiänsä ja vapisevin huulin hän
sanoi: «Jos sinulla kuitenkin olisi joku, joka
auttaisi sinua hieman! On melkein liiaksi
kolkkoa olla ihan yksin maailmassa.»

2:NEN LUKU.

Olivatkohan nämät kyyneleet ja huokauk-
set turhat tai jäivätkö sen aamuiset sanat
kuulematta? Ei; sekä hänen huokauksensa
että sanansa tulivat kuulluiksi ensiksikin Hä-
neltä, jonka korvat ovat avoimet kurjien huu-
doille ja joka ei hylkää surullisen valitusta
ja sitä paitsi kuultiin hänen sanansa nuorelta
Herran palvelijattarelta, jonka sydän oli val-
mis noudattamaan rakkauden ja velvollisuu-
den käskyjä.

Roosa, se oli tytön nimi, meni aikaisin
joka aamu lähimmästä talosta kouluun Sinne

mennessään hän tuli kulkemaan Leena muorin mökin ohitse. Lähde, josta vanha nainen nouti vettä oli aivan tien varrella ja juuri sinä aamuna Roosa sattui olemaan lähteen kohdalla juuri kun Leena muori tuli ruukkuineen vettä hakemaan.

„Tuossahan Leena muori tulee”, tyttö arveli, ”ja hän puhelee itsekseen, kuten ainakin.”

Mutta ajatuksiinsa vaipunut Leena muori ei huomannutkaan tyttöä, joka samassa piiloutui lähteen ympärillä kasvavien pensasten taakse.

Sieltä hän taisi nähdä, kuinka tuo vanha vaimo-raukka suurella vaivalla nosti ruukkunsa lähteestä, ja hän kuuli hänen huokauksensa ja valittavat sanansa. Tämä liikutti tyttösen sydämmen säälimään Leena muoria.

«Leena muori-raukka», hän ajatteli itsekseen -- «kuinka heikolta ja huonolta hän näyttääkään! Eilen luin Raamatussa: „Kantakaat toinen toisenne kuormaa”; hänen ruukkunsa on raskas taakka hänelle ja minä tahtoisin tosiaankin mielelläni kantaa sen hänelle, mutta hän on aina niin tyly ja vastahakoinen,

etenkin nuoria kohtaan, että en tohdi tarjota hänelle palvelustani! Hänen käsivartensa ovat kuin pumpuli hän sanoo. Mitä hän tarkoittaneekaan sillä? Kenties hän tarkoittaa että ne ovat aivan kuin nukkeni käsivarret joita ei voi sujuvasti liikuttaa eikä taivuttaa. Vaimo raukka, kuinka hitaasti hän kävelee! Kuinka mielelläni tahtoiskin auttaa häntä.» Roosa pitkitti tietänsä kouluun, jossa hän tovereineen teki heille uskotut tehtävät. Mutta kaiken päivää hän muisteli Leena muoria.

Hänen sydämensä oli huolistunut ja tämä huoli kuvastui hänen kasvoissaan. Harvoin tapaa lapsukaisten kasvoissa sellaista ilmettä, mutta taivaan siunaus lepää niiden ylitse, jotka aikaisin oppivat kärsimään kärsivien kanssa, itkemään itkevien kanssa ja hymyilemään hymyilevien kanssa.

Kun Roosa sinä iltana kävi vuoteelleen, kuultiin hänen tavallisten rukoustensa ohella myöskin rukoilevan: «Oi Jumala, siunaa Leena muoria ja osoita minulle, millä tavalla voisin auttaa häntä kantamaan taakkojansa!» Seuraavana aamuna hän pukeutui hyvin

kiireesti, söi aamiaisensa suuteli vanhempiansa ja riensi pieni kirjalaukku kainalossa kouluun. Hänen askeleensa olivat tavallista kevyemmät. Lähteelle saavuttuansa hän seisahtui ja pilkisteli pensasten välistä. Samassa Leena muori tuli ruukkuineen. Hän istuutui kivelle, huokasi ja sanoi: «Ei, minä en voi enään toimittaa mitään, minä olen vanha ja heikko. Leena muori-raukka! Sinusta ei ole enään paljon apua, kohta et kelpaa mihinkään.»

3:MAS LUKU.

Leena muori oli hyvin säänöllinen ja järjestystä rakastava kaikissa tehtävissään. Hän nousi aikaisin ylös kaikkina vuodenaikoina ja luettuaan aamurukouksensa — sillä vaimo-raukka oli tavallaan hyvin jumalinen — hän aina meni ulos katsomaan vuolta ja kanoja. Tämän tehtyään hän meni siivoamaan ja järjestämään tupaa. Senjällestä hän sytytti tulen keittiössä ja söi yksinkertaisen aamiaisensa, johon kuului leipää ja voohenmaitoa. Sitten

hän otti ruukkunsa ja lähti hiljaiseen astelemaan lähteelle. Seuraavana aamuna sattui kummallinen tapahtuma. Leena muori oli päättänyt tavalliset tehtävänsä tuvassa ja aikoi juuri mennä ottamaan ruukkunsa ja lähteä lähteelle. Hänellä oli ruukku seinän takana olevalla penkillä. Mutta ulos tullessaan hän huomasi hämmästykseseen, että ruukku oli-kin poissa.

Ensin hän luuli, että se oli varastettu ja huudahti: «Täällä on ollut varas, mikä konna! Tahtoisin saada hänet käsiini!»

Samassa hän katsahti ympärilleen ja — katso, siinä oli ruukku kivellä veräjän sisäpuolella, täynnä vettä. Hän löi ihastuksesta kätensä yhteen ja huudahti: «Mutta kuka onkaan tehnyt tämän? Minulla ei ole näpureita, eikä ystäviä, jotka olisivat voineet tehdä minulle tämän palveluksen. Tämä on varmaankin ihmetyö. Mutta miten maailmassa he ovat päässeet pihaan? Ovatkohan murtaneet auki veräjän?» Ei, veräjä oli kauniisti suljettu ja lukossa.

Hän katsoi ympärilleen pihassa ja kaikki-

alla nähdäkseen, kuka mahdollisesti olisi voinut tehdä tuon, mutta hän ei nähnyt ketään. Hän kuunteli, mutta ei kuulunut muuta, kuin vuohen määkyntää, kanojen kaakotusta ja kukon äänekäs kukkokiekaa. Seuraavana aamuna asian laita oli sama hänen tullessaan ulos: siinä ruukku oli taas täynnä vettä.

«Onko kukaan ihminen nähnyt tuollaista!» Leena muori huudahti, vielä enemmän hämmästyneenä, kuin edellisenä aamuna.

«Uneksitko, muijaseni, tai oletko ihan noiduttu?»

«Tämä saattaa minun tosiaankin muistelemaan noita tarinoita hengettäristä, joita kuulin lapsuuteni päivinä kerrottavan. Mies vainajani nimitti niitä vain tyhjiksi loruiksi; mutta kuka tietää? Tunnen monta hyvää ja arvossa pidettyä ihmistä, jotka ajattelevat toisella tavalla. Oma äitini, joka oli erinomainen nainen, uskoi yhtä lujasti näitä tarinoita todeksi, kuin hän uskoi Raamattuun. Nämät tapaukset saattavat minun todellakin ihmettelemään, jos hän oli niin väärässä.»

«Jos tavallinen ihminen olisi täyttänyt ruukun, olisin kyllä nähnyt tai kuullut häntä. Sitä paisti jokainen ihminen tietää, että Leena muori ei tahdo ketään tekemään mitään ilmaiseksi. Olisihan siitä pitänyt olla hyötyä henkilölle itselleen, että hän olisi näyttäytynyt.»

Kuten edellisenä aamuna Leena muori nytkin koitti kaikin tavoin päästä salaisuuden perille, mutta ei hän nytkään nähnyt muuta, kuin vuohensa, kukkonsa ja kanansa.

Koko päivänä ja etenkin illoin, kun hän istui kutoen sukkaansa, tulivat nuo ihmeelliset tarut lapsuuden päiviltä hänen mieleensä. Hän oli aikoja sitten unhottanut ne, mutta ne taas toinen toisensa perästä johtuivat hänen muistoonsa.

«Olisihan omituista», hän sanoi itsekseen, »jos hyvä Jumala nyt vanhaksi ja huonoksi tultuani lähettäisi tuollaisen hengettären palvelemaan minua. Niin, miksikä ei? Ihmeellisempiä asioita on entisinä aikoina tapahtunut, jos saa uskoa ihmisten puheita.» Ja Leena muori katsoi silmälasiansa ylitse ympä-

rilleen huoneessa nähdäkseen, oliko siellä tuollainen palveleva hengetär.

Nuorinkin lukijani, jolla on niin monta kirjaa ja paljon tietoja, ei voi uskoa tuollaisia hullutuksia. He tietävät kaikki että hengetäriä ei ole olemassa ja että nuo tarinat haltijoista eivät ole tosia. Mutta toisin oli niinä tietämättömyyden ja taikauskon aikoina, kun Leena muori oli nuori. Silloin köyhempi maakansa ei osannut lukea eikä kirjoittaa. Emme saa siis tuomita Leena muoria liian ankarasti siitä, että hän ei ollut voinut vapautua siitä taika-uskosta, jota hän oli lapsena imenyt itseensä.

Joka aamu uudistettiin tuo ihmetyö, että vesi oli ruukussa. Eräänä päivänä — oli tuorstai päivä — kun Leena muori oli käynyt torilla munia myymässä, oli hyvä hengetär taas käynyt siellä. Tällä kertaa hän ei ollut ainoastaan noutanut vettä, vaan myöskin lakaissut ja siivonnut keittiön, kantanut puita sisään ja lakaissut pihan. Kotiin tullessaan ja nähdessään kaiken tämän, Leena muori oli hämmästyksestä aivan ymmällään.

«Tämä käy yli ymmärrykseni», hän sanoi itsekseen. «En voi kauemmin olla tietämättömänä siitä, kuinka asianlaita on. Minun täytyy koettaa saada salaisuus selville. Mitähän, jos menisin koulumestarilta kysymään? Hän on hyvä ja järkevä mies, joka ymmärtää monta asiaa. Niin, sen minä varmasti teen — vanha muori, jos Jumala antaa sinun elää huomiseen asti, niin sinun täytyy mennä hänen tykönsä.»

Tyynnyttikö tämä päätös Leena muorin? Ei suinkaan. Levottomat ja mitä eriskummallisimmat ajatukset vaivasivat häntä kaiken päivää. Oliko se hengetär tai todellinen ihminen, joka oli tuolla tavalla käynyt hänen luonansa? Hän ei voinut arvoitusta selittää.

Hän otti silmälasit nenälleen ja meni ulos katsomaan, voisiko hän eroittaa yhtäkään jälkeä mökille vievällä tiellä, mutta ei — hän näki vain omien suurten puukenkiensä jäljet.

Ilta tuli ja Leena muorin mieli näkyi vielä olevan hänen mielteittensä hämmentämä. Äkkiä hän laski sukankutomuksen kädestään,

hymyili itsekseen ja lausui voitosta varmallalla äänellä:

«Nyt tiedän! Olen löytänyt tämän arvoituksen selityksen avaimen.»

Minä tiedän, mitä teen. Huomen aamulla menen jo päivän koittaessa lähteelle istumaan. Ja kun tuo ihmeellinen olento olkoon hän sitten hengetär tai noita-akka tulee, niin hän saa nähdä muuta. Rohkeutta vain, Leena muori, ja Jumala olkoon kanssasi! Mutta pukeudu hyvästi, muutoin vanha jäsenkolotuksesi voi tulla takaisin!»

4:JÄS LUKU.

Hän teki sanansa mukaan. Seuraavana aamuna Leena muori heti päivän koittaessa lähti lämpimään takkiinsa puettuna lähteelle niin kiireesti, kuin kerkesi. Kaikkialla lepäsi vielä keveä sumu ja kaikki oli hiljaista ja tyyntä hänen ympärillensä. Perille päästyään hän istui suuren puun takana olevalle mättäälle ja odotti, mitä oli tapahtuva.

Leena muori ei ollut juuri arka; mutta totta puhuaksemme hän tunsu mielensä tällä kertaa hieman omituiseksi. Onneksi hänen ei tarvinnut kauan siinä odottaa. Kevyet askeleet kuuluivat lähellä lähdettä ja kirkas, heleä ääni lauloi seuraavan ihanan laulun:

»Autuas, ken Jumalaa
Pelkää, Häntä rakastaa,
Käskyjänsä tottelee:
Häntä Herra varjelee.

Elä aina Herrassa,
Seuraa Häntä ilolla,
Käytä pieni leiviskä
Elos' aamuhetkinä.»

Hengetärkö se oli, joka sillä tavalla lauloi? Oi, ei! Arvaat kyllä, kuka laulaja oli: se oli Herran pieni palvelijatar, josta olemme jo ennen mainineet. Se oli Roosa, jolla oli valkoinen huivi päässä ja suuri vesiruukku kädessä. Nähdessään Leena muorin, joka äkkiä nousi seisomaan, tyttönen säpsähti säikähdyksestä ja oli vähällä pudottaa ruukun.

»Ka, nyt olet viimeinkin hallussani, pieni veitikka!» vanha nainen huudahti, koettaen tehdä äänensä niin ankaraksi kuin mahdollista, vaikka hän nauroi sydämessään.

Roosa oli kuullut niin paljon kerrottavan Leena muorin nyreänielisydestä, että hän ihan säpsähti nähdessään hänet. Hän pelkäsi mahdollisesti loukanneensa tuota vanhaa naista ja hetkeksi hän katui, että hän oli seurannut sydämensä halua. Hän huokasi sydämessänsä Herran tykö, pyytäen Häneltä apua ja voimaa ja sen jälestä hän tunsii tyyntyvänsä.

»Matami Leroy», se oli Leena muorin oikea nimi — »minä pyydän anteeksi. Tahdoin valmistaa teille iloa eikä mielipahaa ja vaikka meninkin huoneeseenne tietämättänne, niin vakuutan, että en ole vienyt sieltä mitään. Viime viikolla näin teidät lähteellä: te näytitte niin heikolta ja väsyneeltä ja sanoitte, että käsivartenne eivät olleet pumpulia paremmat. Se oli silloin, kun auttamisen halu ensin heräsi sydämessäni. Rukoilin

Jumalaa siunaamaan minua yrityksessäni. Sitten muistin, että teidän puutarhanne vieressä oleva pelto on isäni oma ja minä tein aitaan siksi suuren aukon, että pääsin pujahamaan siitä läpi. Ruukkua ei ollut vaikeakaan löytää, sillä se oli tuvan takana olevalla penkillä.

Aamusin ennenkuin olitte nousseet ylös, otin ruukun, menin lähteelle ja otin siihen vettä ja sillä aikaa kun te kävitte vuolta ja kanoja hoitamassa, toin sen takaisin.

Monta kertaa oli vähällä, että ette nähneet minua, mutta minä kiiruhdin aina minkä taisin ja ehdin aina pujahtaa pois, ennenkun pääsitte pihaan.»

Roosan näin puhellessa Leena muori katseli häntä mitä suurimmalla kummastuksella.

»Mutta sano, lapsi kulta», hän kysyi, miksi olet nähnyt niin paljon vaivaa? Kuinka taisit haluta palvella minua tällä tavalla?»

»Siksi, että rakastan teitä, matami Leroy», tyttö vastasi, »ja siksi, että hyvä Jumala on käskenyt meitä rakastamaan toinen toistamme.»

Näitä sanoja kuullessa Leena muorin kasvot kirkastuivat tavalla, mikä ilmaisi hänen sydämiensä liikutuksen. Kyyneleet kostuttivat hänen silmänsä, kun hän laski ryppyisen kätensä tytön pään päälle ja sanoi: »Jumala siunatkoon sinua, tyttäreni! Sinä olet hyvä, kun voit rakastaa näin vanhaa, köyhää vaimoa, kuin minä olen. En ole itse suinkaan rakastettava ja itse en rakasta ketään.

Jos tahdot edelleen minulle kantaa vettä, teet minulle suuren palveluksen, mutta tästä edes tahdon pyytää sinua kulkemaan veräjältä eikä pujahtelemaan aidan raosta.»

Kun Leena muori sinä iltana muisteli päivän tapahtumia, sanoi hän itsekseen: »Tämä on kaikissa tapauksissa melkein ajatusteni mukaista. Se on tavallaan ihmetyö ja tämä tyttönen, joka on niin hellä ja hyvä, on minulle hyvä hengetär.»

Samana iltana, kun Leena muori istui ja puheli näin itsekseen, oli Roosa polvillaan pienen vuoteensa vieressä ja sanoi: »Minä kiitän sinua, taivaallinen Isäni, että olet sal-

linut minun auttaa Leena muoria kantamaan kuormaansa. Auta minua yhä edelleen olemaan hänelle avuksi ja hyödyksi, Jeesuksen minun Vapahtajani tähden, amen.»

5:DES LUKU.

Tämä myöhempi rukous tuli myöskin kuulluksi, kuten ensimmäinenkin. Tästä hetkestä alkaen Leena muorista ja Roosasta tuli mitä parhaat ystävät. Tuo hyvä hengetär tuli joka aamu säännöllisesti hänen mökilleen ja teki hänelle monta pientä palvelusta. Pian hän alkoi tulla toisiinkin aikoihin päivästä ja vietti monta vapaahetkeänsä hänen luonansa. Sen sijaan, että hän olisi leikkinyt tovereittensa kanssa, hän auttoi Leena muoria puutarhassa. Muutamien viikkojen kulltua levisi kylässä huhu, että »vanha noita akka» oli parhaimpiin vaatteisiinsa puettuna mennyt Roosin kotiin. Mutta kukaan ei tiedänyt, että Leena muori oli mennyt sinne pyytämään Roosin vanhempia laskemaan ty-

tärtänsä hänen luoksensa joka tuorstaipäiväksi, Hänen pyyntöönsä suostuttiin ja se vastaanotettiin molemminpuolisella ilolla.

»Tuorstaipäivä on nyt minun juhlapäiväni», sanoi Leena muori, siinä istuessaan ja katsellessaan Roosaa, joka istui toisella puolen pöytää.

»Hyvä Leena muori», tyttö sanoi. »Te ette tarkoita, mitä sanotte. Sunnuntai on meidän kaikkien juhlapäivä, sillä se on Herran päivä, kuten tiedätte.»

»Kyllä, kyllä tiedän», muija sanoi mietteisään, »mutta silloin en saa pitää sinua luonani muuta kuin hetkisen vain aamulla, kun noudat vettä. Toisen osan päivästä olet kirkossa ja rukouskokouksessa.»

»Ja miksi ette tekin käy Jumalan huoneessa ja rukoilemassa, rakas täti?» Roosa sanoi ujosti. »Se on niin kovin hauskaa, jos vain tietäisitte!»

Kun istun kirkossa ja kuulen kerrottavan rakkaasta Vapahtajasta ja Hänen rakkaudestansa meihin, niin ajattelen usein itsekseni: Mikä vahinko, että Leena täti ei ole täällä!

Kuulkaas, täti kulta, tulettehan minun kanssani ensi sunnuntaina Jumalan huoneeseen?»

Leena muori nyykäytti päätään ja puri huultaan. »Saammehan nähdä, lapseni», Leena muori vastasi jotenkin kuivasti ja pitkitti: «Minun mielestäni kirkko-ihmiset eivät ole juuri toisia ihmisiä paremmat.» Senjällestä hän alkoi puhella muita asioita, joten Roosin mielestä oli paras sillä kertaa jättää asia sikseen. Myöhempään päivällä Leena muori sanoi aivan odottamatta, heidän istuessa siinä työskennellen: »Mitä lauloitkaan, lapseni, tuona aamuna, kun ensin tapasimme toisemme lähteellä?»

Roosa mietti hetkisen. »Kai se oli se laulu, jonka ensi sanat ovat: »Autuas, ken Jumalaa Pelkää, Häntä rakastaa!»

»Se oli juuri se», sanoi muori. »Tahdotko olla hyvä ja laulaa sen mulle uudelleen?»

Roosaa ei tarvinnut pyytää kahdesti, sillä hän lauloi niin mielellään Herran kiitosta. Vanhus kuunteli tarkasti, mutta hän ei puhunut mitään; hän pyyhki vain silmiänsä

pari kertaa ja Roosin laulettua hän sanoi: »Kiitos, kiitos, lapseni, se teki minulle niin hyvää.» Perjantai ja lauantai kului ilman erinomaisempaa tapausta. Mutta sunnuntai-aamuna, kun Roosa tuli noutamaan vettä, sanoi Leena muori hänelle: »Tahdotko sanoa minulle, milloin menet kirkkoon, niin minäkin tulen.»

Roosan sydän sykki entistä kiireemmin kuullessaan tämän, mutta hän vastasi vain: »Kyllä tulen, Leena täti — kello kymmenen olen täällä.»

Vielä nytkin kylässä kerrotaan, kuinka kirkossa olijat hämmästyivät, kun Leena muori tuli sinne. Roosa talutti häntä ja vei hänen saarnastuolin läheisyydessä olevaan penkkiin, jotta hän kuulisi paremmin.

Leena muori sai saarnan aikana kokea jotakin, jota hän ei ollut elämässään kokenut. Mutta hän ei nytkään virkkanut paljoa tunteistaan ja ajatuksistaan.

Kotiin tultuansa hän kuitenkin kaikkein ensiksi haki esille suuren Raamatun, joka oli

monta vuotta ollut liinaseen käärittynä kaapin laatikossa.

»Kuules, lapseni», sanoi hän, laskien Raamatun pöydälle — »hae esille se luku, mikä tänään luettiin kirkossa, siinä kerrottiin tuhlaajapojasta. Pane siihen merkki ja kun tulet luokseni ensi tuorstaina, niin sinun tulee lukea minulle tuo ihana luku, tahdothan? Mutta meidän tulee pidellä kirjaa hyvin varovasti, sillä se oli miesvainajani oma ja minä pidän sitä suuressa arvossa.»

6:DES LUKU.

Mitä voinkaan kertoa sinulle enempää, lukijani? Tarvitseeko minun vielä puhua enempää tästä tapauksesta? En usko.

Annan Leena muorille sen sijaan viimeisen sanan. Kuules, mitä hän sanoo.

Toista vuotta on kulunut siitä, kun hän ensin tutustui Roosaan; mutta hän ei suinkaan näytä vuotta vanhemmalta. Päin vastoin hän näyttää terveemmältä, voimakkaam-

malta ja ennen kaikkea paljoa ystävällisemmältä.

On taas tuorstai-ilta, hän seisoo veräjällä vuottaen ystäväänsä Roosaa, joka oli luvannut pian tulla takaisin.

»Rakas lapseni», hän sanoo itselleen, tapansa mukaan. »Jumala siunatkoon sinua ja antakoon sinulle kaikkea hyvää kaikesta hellyydestäsi ja hyvyydestäsi minua kohtaan! Minä, onneton raukka, olisin jäänyt paatuneeksi syntiseksi, joka olisi elänyt vain tätä maailmaa varten eikä rakastanut Jumalaa eikä ihmisiä, jos sinua ei olisi ollut.

Rakkahin lapsi, vaikka et ollutkaan hyvä hengetär, olet kuitenkin ollut Jumalan lähettiläs minulle. Sinä olet voittanut minun hyvydelläsi ja valloittanut minun rakkaudellasi. Oi! jospa monet nuoret oppisivat olemaan sinun kaltaisiasi — niin, jospa monet, monet oppisivat nuoruudessaan sinun tavallasi ottamaan päälleen Vapahtajan iestä ja kantamaan toisten kuormia!

Tapauhtukoon niin!

FANNYN VOITTO.

»**I**hmettelen», tuumi Fanny Holmgrén itseksseen, »tahtoisikohan Miina hyvin mielellään mennä sunnuntaikoulun joulujuhlaan tänä iltana. Kuinka halusta minä menisinkään sinne»

Tätä ajatellessaan kibosi kyynel Fannyn silmään. Hänellä oli kova halu saada ottaa osaa juhlaan. Hän oli järjestänyt kaikki valmiiksi sitä varten. Hän saisi ensi kerran käyttää uutta pukuaan. Kuinka hauskaa olisikaan tavata niin paljon tovereita, laulaa niin kauniita joululauluja. Mutta molemmat eivät voineet mennä pois kotoa sekä hän että Miina, sillä rakas äiti makasi sairaana. Toisen heistä tuli olla kotona hänen luonaan.

»Mutta olenhan minä vanhempi», ajatteli Fanny taasen. Pitäisi kai minulla olla joi-takin etu-oikeuksia sentähden!»

»Oi, jospa en olisi koskaan valmistautu-nut menemään», sanoi hän huoaten, kun hän samalla muisti Miinan kysyvän katseen joulu-juhlasta puhuttaessa. »Ehkä minun kuiten-kin pitäisi häntä ilahuttaakseni kieltäytyä oi-keuksistani ja sallia hänen mennä.» Syntyi hetkisen taistelu Fannyn sydämessä. Mutta rakkaus voitti. Sillä kun Miina, joka oli ollut asioilla, juuri näet palasi, pyyhki Fanny kyy-neleensä ja sanoi iloisin katsein ja äänin: »Miina kulta, jo on aika, että pukeudut juh-laan.»

»Mutta sinähän olet valmistautunut me-nemään», virkki Miina aivan ihmeissään. »Pu-keudu sinä vaan, minä autan sinua.»

»Ei, ei, minä autan sinua sen sijaan. Minä jään kotiin äidin luo. Minä olen ollut hyvin itsekäs enkä ole ajatellut muita kuin itseäni. Minun olisi pitänyt enemmän ajatella sinua.»

»Niin, mutta, Fanny» — —

»Ei mitään» inttämistä,» keskeytti Fanny.

«Tule nyt ja kiiruhda. Tahdon auttaa sinua miten voin.»

Ja Miina taipui vanhemman sisaren saanaan, vaikkakin hän pani hiukan vastaan ajatellessaan mikä itsekieltämys siinä piili. Sydämmensä sisimmässä ei hän kuitenkaan voinut olla tuntematta itseään onnelliseksi ajatellessaan, että hän saisi ottaa osaa aina niin rakkaaseen joulujuhlaan.

Molempien yhteisten puuhien kautta oli Miina pian valmis ja lähti juhlaan. Saatettuaan häntä ovelle ja suljettuaan sen istahti Fanny pöydän ääreen kätkien kasvonsa käsiinsä. Muutama kyynel vierähti pitkin hänen poskiaan; mutta sydämessään tunsu hän ennen koskaan aavistamatonta onnea. Hän oli voittanut itsekkäisyytensä. Hän oli kieltänyt itseltään jotakin hyvin rakasta ilahduttaakseen toista. Ja sellainen tekee onnelliseksi.

Mutta nyt ei ollut aikaa pitempään mietiskelyyn. Äiti, joka oli nukkunut hetkisen, heräsi ja huusi: »Fanny, oletko siellä?» Ja kun sairas oli saanut tarvitsemansa avun, oli aika mennä keittiöön valmistamaan illallista,

laatimaan vuoteita ja tekemään muita taloustoimia.

»Fanny, rakas lapseni,» sanoi äiti lempeästi, kun Fanny taasen tuli huoneeseen, »siinä teit kiltisti, että sallit Miinan mennä joulujuhlaan ja jäit itse kotiin minun luokseni. Jos sinulla on aikaa, niin lue minulle joku lempi psalmeistani.»

»Tietysti minulla on aikaa,» sanoi Fanny iloisesti, otti rakkaan Raamatun, istuutui jakkaralle äidin vuoteen viereen ja luki psalmista 103: »Kiitä Herraa, minun sieluni, ja kaikki mitä minussa on Hänen pyhää nimeänsä.»

Kun hän oli lopettanut lukemisen, pani äiti hellästi kätensä hänen päänsä päälle ja sanoi: »Kiitos, lapseni, nuo sanat tekivät sydämmelleni hyvää. Jumala siunatkoon sinua.»

Hetkisen kuluttua naputettiin keittiön ovelle, ja kun Fanny kiiruhti avaamaan, seisoi Miina siellä ilosta säteilevin kasvoin. Kun hän oli riisunut päällysvaatteensa, meni hän Fannyn luo, syleili häntä ja sanoi: »Kii-

tos Fanny, minulla on ollut niin hauskaa. Kyllä sinä olet kovin hyvä sisko minulle!

Tässä Miinan tunnustuksessa tunsii Fanny saavansa runsaan korvauksen uhrautumistaan. Ja kun hän myöhemmin, ennen levolle menoaan, polvistui Jumalan eteen, voi hän koko sydämmestään kiittää Häntä oikein suloisesta päivästä ja erittäin siitä armosta, jonka Hän ratkaisevana hetkenä antoi hänelle itsensäkieltämiseen toisen iloksi.

Lähetyskirjakaupan kustannuksella
Helsingissä on ilmestynyt:

Lasten kirjasto:

- N:o 1. **Kallisarvoinen teko.** Hinta 10 p.
N:o 2. **Varpuset.** Hinta 10 p.
N:o 3. **Pieni sankari y. m.** Hinta 10 p.
N:o 4. **Jenny Willis y. m.** Hinta 10 p.
N:o 5. **Leena Muori eli hyvä hengetär y. m.**
Hinta 15 p.
N:o 6. **Kilpajuoksu eli Hän voitti rakkau-**
della. Hinta 15 p.

Nuorison kirjasto:

- N:o 1. **Kaksi lasta, jotka etsivät taivasta.**
Hinta 30 p.
N:o 2. **Pieni kengän harjaaja ja laulaja.**
Hinta 20 p.
N:o 3. **Ole Uskollinen kuolemaan asti eli**
Paavon voitto. Hinta 40 p.
N:o 4. **Joulu metsämökissä.** Hinta 25 p.
N:o 5. **Herran tähden.** Hinta

Hinta 15 penniä.